

Gál Sándor

a jövőtlenség éjszakája

„az ember csak egy végtelenség a földön”
(Carlyle)

(két részlet)

a r e n d kristály szerkezete
a bennünk-való idő egésze volt
s lett valamivé ami nem múlt
és nem jelen hanem a kettő
törmeléke akárha bombatölcsér
kiveresedett különös sebe
az egykori otthon romladozó
tűzfalának szomorúságában

emlékszel-e még a zuhanóbombázók
vijjogására a kihaladt egek alatt
amikor a remegés a fába költözött
s megreszkettek a lombkoronák
amikor az ebek behúzott farokkal
nyüszítve bújtak vak üregekbe

a becsapódás pillanatában döreje
fületekben él-e

a feltörő kék-vörös
láng-tölcsérek perzselő virágait
emlékezetetek őrzi-e még
és a tetőcserepek repülését
a gerendák lécek jajgatását a tűzben
s a szomjúságot amikor a megrepedt
dobhártya mögül előszivárgott a vér
s az orr likából is megcsordult pirosan

mintha nem is az én időm emléke
alakulna jelenné újra s újra
megtapintható érzékelhető
mostani valóvá amelyben

az égő emberi hús s a párolgó
ekrazit édeskés szaga száll lebegve
kitöltve az éjszaka vitorláit

átváltozik a havazás színe is
hull a magasból valótlan
pernyeeső
 elégett emberi hamvakat
sodor az éj
 a feláldozottak
pihekönnyű hangtalan énekét

és már nem tudom ki a
szerencsésebb azok közül
akik abban a korban születtek
 aki temetett vagy akit temettek

mert megéltem a sírásó sorsát is
a lópokrócba göngyölt névtelenek
temetését árokpartokon kertek végében
és megéltem a kihányt gödrök
rögtönzött nyugvóhelyek magányát
majd a kihantolást és az újratemetést

meddig folytatható az emlékezés
mi áll mögötte milyen erő
lám a történelem történetét
magához láncolta a pusztító idő
benne s általa múlik el
maga az elmúlás is

érezitek-é e szikár fennsík
leheletét azt a hűvösséget
amely a karszt köveit belengi
ami a megfehéredett csontok
üregeit át- és átjárja
különös hangokat röppentve
a sötétség tengercsendje fölé

mindazt ami az anyai nyelvben élt
ami az én szívemnek nyelvében élt

*„égve és tisztítva”
„évezredek
akaratára írok”
most múltam százezer éves*

időm ha volna

*meglátogatott a reggel
fehér teste körül
gomolygó őszi köddel
nem emelte fény semmi sugár
a magányosság tűnődött benne
s a fagy koszorúzta dáiák
mondhatatlan lett a tegnapi
elszivárgott a jövő
akik voltak se voltak
mintha valamit elhagytam volna
hangot töredék esélyt
ami békét s nyugalmat hozna
jobb nem tudni már a valót
pillantást a tér sem érdemel
örök úr öld meg számban a szót
hogy ne lássék se terv se tett
a sok hiába-indulat
az ég alatt s a föld felett
időm ha volna lépni még
fordulnék vissza a vélt egészbe
de megszűnt minden messzeség*